

pomhasch woboje ludzom
 a skotu, ty wupuschczisch
 żorka we dolach, so wody
 bes horami bjeza, so by
 schitkon skot na polu nas
 powany byl a swjerina
 do wole go napila, pschi
 nich bedza ptaki tych nebe-
 szom, spiewaju pod halo-
 schkami, ty maczesch hory
 swozoka delje, ty naszczisch
 semju spłodami, kotrej
 stworisch, ty czinisch, so tra-
 wa sa skot roszye, a zito lu-
 dzom kwuzitku, so by kljeb
 se semje pschinest, so by wi-
 no swezelito czlowsku wu-
 trobu, a jeho wobleczo rja-
 ne bylo mot wolja, a kljeb
 czlowsku wutrobu poşnl-
 nit. Kneze! kak şu two-
 je skutki tak wulke, a kak
 je jich tak wele. Ty şy je
 schitke mudrje wustajit, a
 semja je polna twojeho bo-
 hastwa. Ach Kneze! wo-
 czin moşna nebesom, a wu-
 şyp twoje żonowanie bo-
 haczje delje, ach Kneze Je-
 su! ty şy schak naszczit we
 pusżini nekotry tawsent
 mužom smało pokrotkami,
 a dasch sbotkne kruschki
 skhowacz, ach Kneze! Dżjel
 njetk te sbotkne kruschki
 wohn bes tych łodnych,
 twoja ruķa schak neje pschi-
 krotsena, mono schitko na
 tebe czaka, so by jim jndż
 dał we şwojim czaszu: Dżż
 ty jim dawasz, şbjeraju
 woni, Dżż ty twoju ruķu
 wotewrich, budza şdobrym
 naszczeni. Dżż ty two-
 je wobleczo potajisch, da
 stroza go, Dżż jich dych
 precz wosmesch, da sahis-
 nu a go do procha saşo
 samrocza. Ty wupusch-
 czisch şwoj dych, da bus-
 dza stworene, a wobno-
 wisch twar teje semje. Tes-
 hodla, o Kneze! poşnl
 a naszcz nas şwojej żi-
 wej mozu, jako şym pras-
 wym nebeskim kljebom,
 pschetoz czlowek neje żimy
 mot kljeba şameho, ale
 mot kożdeho şłowa, kotrej
 psches twoj rot wujndze.
 Nesmi twoju moz a żo-
 nowanje mot kljeba precz,
 ale